

Grad: Rijeka

Danas:

11°

Sutra:

5°

10°

Ponedjeljak, 15. veljače 2016.

Prijava

Registracija

Facebook prijava

On-line izdanje i pretplata

Predaja oglasa

TRAŽI

Pretplatite se na online izdanje Novog lista

i uštedite UZ AKCIJU U VELJAČI*

ISPROBAJTE BESPLATNO
klikni za više

*Akcija traje od 8. do 29. veljače 2016.

NOVI LIST

Vijesti | Komentari | Sport | Scena | Kultura | Život i stil | Znanost i tech | Multimedija | Info-Fun | Magazin
Rijeka | Regija | Zagreb | Hrvatska | Gospodarstvo | Svijet | Crna kronika | Sve vijesti | Promo sadržaji

AKTUALNE TEME | NK Rijeka | Maškare 2016. | Izbjeeglička kriza | Islamska država

DRAMATIČAR, KNJIŽEVNIK I PUBLICIST

INTERVJU Šnajder: Antifašist se na engleskom kaže - antifascist. Mislim da je naš premijer mogao raspoznati tu riječ

Autor: Sandra Sabovljević

Objavljeno: 14. veljače 2016. u 10:00

Nisu li ministru kulture najgorljivije pozdravili službeni Srbi? Nisu li novu vladu već pozdravili službeni Poljaci i Mađari? Kako je to čudnovato! Mađarska desnica nikada nije k srcu primila Trianonski sporazum, to jest nikada nije odustala od teritorijalnih pretenzija. O službenoj Srbiji, s njezinim velikosrpskim snatrenjima, da se i ne govori

Slobodan Šnajder, istaknuti hrvatski dramatičar, književnik i publicist, čije su »Opasne veze« gotovo jedno desetljeće punile stupce ovoga priloga, objavio je nedavno svoj drugi roman »Doba mjedi«, veliku priču o dvoje ljudi koji su odživjeli svoje živote u doba ekstreme te o njihovu sinu kojega je zapalo, kao ne baš sretno nasljedstvo, izaći na kraj s tom činjenicom. Georg ili Đuka i Vera, kako se u romanu zovu, bili su tijekom Drugog svjetskog rata na suprotstavljenim stranama. Širi narativni okvir u kojem je kontekstualizirana sudbina ovo dvoje ljudi folksodojčerska je višestoljetna epopeja. Roman počinje 1770. godine kada grupa njemačkih kolonista dolazi u Wolkowar, u okviru terezijanskih reformi, i ostaje u Slavoniji gdje su nazvani Volksdeutscherima.

Riječka publika o romanu će moći čuti više u četvrtak, 18. veljače, u 19 sati u antikvarijatu EX LIBRIS kada je zakazana promocija ovoga romana o kojemu će uz autora govoriti i Darko Gašparović, Nenad Popović i Hašim Bahtijari.

Iako smo sa Šnajderom htjeli pričati o novom romanu koji, kako kaže, o njemu najbolje govori, razgovor nas je odveo na »godinu koja se vraća« i magle koje se spuštaju.

Kritika je unisono roman proglasila vašim kapitalnim djelom i jednim od najznačajnijih naslova objavljenih posljednjih godina pa i desetljeća u hrvatskoj književnosti. Međutim, vi »Doba mjedi«

Snimio Roni BRMALJ

Tweetaj | Prijavite se

VEZANO

ČLANCI

Slobodan Šnajder zabranio korištenje naziva Hrvatski Faust

Prestanite me spominjati u kontekstu »autorskog projekta«

REAGIRANJE Frlić i Blažević: Slobodane Šnajderu – zašto nastavljate lagati?

**UTORKOM
UZ NOVI LIST**

Auto
motoYACHT

■ TJEDNI PRILOG

objavljujete kod malog, relativno nepoznatog izdavača (TIM press). Govori li zapravo ta činjenica najbolje o vašem statusu u hrvatskoj književnosti i kulturi uopće, ali i stanju u izdavaštvu?

– Te su pohvale svakako pretjerane. Roman je objavljen prije cigla dva i po mjeseca. Hoće se barem daljnjih deset godina da se vidi što će od ovoga što se danas objavljuje preživjeti. Zasad vam mogu potvrditi da se »Doba mjedi« prilično čita za što postoji empirijska potvrda: dovoljno je otvoriti Katalog knjižnica grada Zagreba koji bilježi posudbe i trenutnu raspoloživost; posudbe su brojne, a raspoloživost je najčešće nula.

Ministar kulture prošlo svršeno vrijeme

Kako komentirate odluku nove vlasti da država bude pokroviteljem bleiburške komemoracije? S druge današnji ministar kulture Zlatan Hasanbegović smatra da država ne bi trebala stajati iza komemoracije jasenovačkih žrtava?

– Eto, i opet: »Naši mrtvaci« bacaju se na stol kao aduti protiv »vaših«. Naoko gromoviti aduti, a u zbilji pubovi! To je tako dosadno. Skoro kao Hasanbegovićeva knjiga »Jugoslavenska muslimanska organizacija 1929 – 1941«, jedna od dviju mnogobrojnih ministrovih knjiga, koju sam se usudio pročitati. Dobro, i nije njezina svrha da nekog zabavi, a ja sam je čitao prema borbenoj paroli: Upoznaj »neprijatelja« da bi ga više volio! To je u neku ruku herbarij pun jako osušenog lišća tojest manje ili više važnih papira za povijest odnosa »službenih« Muslimana i šire zajednice, bila to Kraljevina, ustašija ili druga Jugoslavija (jer i toga ima u završnom poglavlju). Papiri su kakvi jesu, ali sad se upliće nešto što se kod Gadamera zove »horizontom razumijevanja«, pitanje hermeneutike, tojest tumačenja, u ovom slučaju tih papira. Još i više od tumačenja smeta mi odsustvo nekih drugih papira jer su ovako odabrani i poredani, oni odveć u službi teze koja je skroz -naskroz revizionistička, a tako je draga ministrovu srcu (vidi gore pod: srce). Da je, naime, u polju mogućih ljudskih odabira, baš onaj koji je podrazumijevao pristanak uz ustašku državu bio za Muslimane (to su, kad je riječ o Bosni, inače oni koji su od komunista dobili svoju »naciju«) – jedini pravi izbor. U detalje na ovom mjestu, po prirodi stvari, ne mogu ulaziti. Po svemu sudeći, trenutni ministar kulture je prošlo svršeno vrijeme. Prošlost kojoj se ne dopušta proći zna i podvaliti. Ipak, rado bih razgovarao s njim jer ne mislim da je u srži nepošten. Samo je izgubljen u bespućima, znamo već kojim.

TIM press nije nepoznat izdavač. Upravo je na stranici vašeg kulturnog priloga Mediteran, u bolja vremena, uredno recenzirano mnoštvo izdanja tog izdavača. Što je tu malo, što veliko, također traži vremena za procjenu. Dosadašnja suradnja s Hašimom Bahtijarijem, vlasnikom i urednikom TIM pressa, jest uzorna, a knjiga je naš zajednički proizvod, osim što sam ja na tom proizvodu radio koje desetljeće više. Moj je prvi roman »Morendo« izašao kod Profila. Jedva da je recenziran: u Hrvatskoj su izašle dvije recenzije. Jedva da je čitan. No tko bi znao što će biti za deset godina? »Morendo« je kao urednik potpisao moj prijatelj Velimir Visković. Trenutno ga teže pratim. Teško mi je pojmiti kako on to misli da je ikada mogao, ili da može, odrediti s kim ću ja polemizirati, a s kim neću (pozivam se na intervju koji je da o ove novine, a odnosi se na Miljenka Jergovića). Pa to nije uspjelo ni državi u kojoj sam, bez svoje volje rođen, a potom ni ovoj u kojoj, protiv svoje volje, igran drugi produžetak i čekam konačni zvižduk da me, kao dubrovačkoga kneza iznesu s terena.

Bio-putovnice

Tituliraju vas jednim od najznačajnijih hrvatskih dramatičara, a s druge predstave vam se u domovini ne izvode. Posljednje uprizorenje – »Enciklopedija izgubljenog vremena« – bilo je nedavno u Novom Sadu u režiji Snježane Banović.

– Pa što im ja mogu, ja ih nisam pravio, tituliraju me kako im se sviđa. Tako dugo dok sam ja značajan, pače najznačajniji, ali neigran, pače najneigraniji, takve pohvale neće brinuti moje »konkurente«. I opet spominjem to nesretno desetljeće kao mjeru vremena: Deset godina čini se još uvijek prekratkim razdobljem a da bi se u mom rodnom gradu, eventualno, s nužnim oprezom, odigrala neka moja drama.

Zaista, teško mi se sjetiti kada je posljednji put postavljena neka vaša drama u Zagrebu.

– I meni. Ali odgovor na vaše pitanje trebalo bi zapravo obrnuti: Je li današnja Augijeva štala – zagrebačka gradska kazališta plus HNK – pogodan prostor u kojemu bi moji tekstovi mogli zaživjeti? Sumnjam. Desetgodišnje – opet, do đavola, sve se u ovom intervju, punom čežnje za vječnošću, računa na desetljeća – divljanje Bandićeva kadra u kulturi Grada ima svojih »uspjeha«. HNK naprimjer je na svom povijesnom minimumu. I sva ostala vodi podobni kadar,

premda ta vrsta podobnosti nema neki politički smisao već je prije riječ o pokornosti svome »hazajinu«. Uistinu, Bandić »vlada« Zagrebom kao neki staljinski gazda u ruskoj provinciji Brežnjevljeva doba. Ideološki gledano, te su Pepeljuge vlasti ni riba ni meso. Od 2005. godine do danas nijedan natječaj za rukovodna mjesta u zagrebačkim kazalištima nije proveden kao fair sučelavanje kandidata; svi su već i raspisani kao bio-putovnice, sa zadanim otiskom prsta i pripadnom mrežnicom... Tako se natječaj čuva od mogućih »uzurpatora« kao oko u glavi! Hajde, pokušajte pogoditi zadani otisak kažiprsta! A tu je onda i broj cipele, eda bi se ona mogla usporediti s onom izgubljenom kod vlasti.

Svi nam se oni zapravo cinično rugaju, a kad se netko usudi nešto javno primijetiti o njihovim praktikama, kreću sudske tužbe. Jazavac naprimjer stalno nas tužaka, zasigurno bolno pogođen time što više ne smije biti jazavac!

Hoće li se s novom vlašću išta na kazališnoj sceni promijeniti?

– Vitomira Lončar već niz godina (izbjegavam deset, molim da se to uoči!) ispisuje blog Slamka spasa

ČITATE KOMENTIRATE SVIDA VAM SE

24 sata

7 dana

FOTO Vatreni okršaj u centru Rijeke: U puenjavi u parku u Cambierievoj ulici teže ozlijeđen 60-godišnjak, osumnjičeni u pritvoru

KOMENTAR Predsjednica postaje garant nestabilnosti vlasti i države

KOLUMNAMA Komunističko shvaćanje predsjednice Republike

U pozadini napada - dug? Šezdesetogodišnjaka u parku u Rijeci ranio bivši policajac

INTERVJU Šnajder: Antifašist se na engleskom kaže - antifascist. Mislim da je naš premijer mogao raspoznati tu riječ

Prilozi za biografiju: Hasanbegović pozivao da škole nose ime deklariranog antisemita

[Pročitaj sve vijesti](#)

UTORKOM
UZ NOVI LIST

Auto
motoYACHT

TJEDNI PRILOG

Informator

[Pokaži sve](#)

15 PON 16 UTO 17 SRI 18 ČET 19 PET 20 SUB 21 NED

KINO Soba

OSTALO Akcija jeftinije sterilizacije mačaka

KINO Povratnik

OSTALO Upisi na tečajeve stranih jezika

KINO Dankinja

KINO Labirint laži

IZLOŽBA Bakarski maškaran foto vremeplov

Sva događanja u ponedjeljak

Što? Gdje?

nastojeći oko dezideologizirane kritike kazališnog pogona. Evo zašto će napori gospodina novog ministra kulture promašiti: On kani svemu i svačemu navući ideološku stezulju skrojenu prema onome što je njemu srcu drago, i to tamo gdje bi energični nadzor nad plavljenjem javnog novca bio mnogo primjereniji. Nema toga ideološkog korzeta koji rečenoj gospodi ne bi bio dovoljno prostran, uz uvjet da im se fest natače. Svi će oni lako naći put do ministrova srca i neće ih nimalo smetati nova stezulja, jer se njima za tako nešto živo fućka. O tome što prolazi jedna Snježana Banović da se i ne govori. Uza sve, Banović je u ovom trenutku jedina u Hrvatskoj koja zna što je to HNK, što je ono bilo u boljim vremena, i što bi, prema tome, danas moralo biti. A ništa je više ne »diskvalificira« od te činjenice – da ona zna i može – koja ju, naprotiv, kao jedinu, kvalificira.

Vratimo se romanu, koji ste, kažete, pisali cijeli život. Je li on, osim što je posveta roditeljima, na neki način i svođenje računa s osobnom, obiteljskom poviješću unutar historijskih turbulencija ovih prostora?

– Svođenje računa, kakva gruba riječ! Tko sam ja da bih sudio? Kako bih se ja ponio u sličnim situacijama? Bih li se, naprimjer, da mi sa stubišta šlepaju susjeda Židova, na bilo koji način umiješao? Tko bi znao. Mi živimo od hrabrosti drugih ljudi. »Doba mjedi« ispisuje dva epa koji teku paralelno, što se može smatrati mojom srećom, pa se sreću kad je najgore bilo iza njih. Jedan je ep o nekome tko je iverak što ga nosi povijest. Drugi je ep o ženi koja je o ključnim momentima svoje biografije odlučivala svojom voljom. Otac nije mogao izbjeći da bude »silovoljac« – unovačen je u Waffen... Mogao se samo objesiti. Kao mlad buržuj teško da bi mu Šuma vjerovala. I on je imao, dakako u manjem mjerilu, neveselu opciju između Dide i Đide, kako se gorko šalio Krleža. Titovom pokretu doduše prilazili su i građanski sinovi iz bogatih obitelji kao Koča Popović koji je imao dvije strasti: topove i francuski nadrealizam. No taj je u jednom zbjegu, tako reći, usred bitke, raspredao, na francuskom, o samoubojstvu kao o pitanju filozofije. A njegove duge šutnje nakon pobjede nešto su potpuno suprotno Krležinoj glagoljivosti nakon te iste pobjede čiji je trijumf jedva izbjegao. Sve sami paradoksi!

Da su se vaši roditelji ranije sreli, vas možda ne bi bilo budući da su bili na suprotstavljenim stranama u Drugom svjetskom ratu. Koliko vas je ta obiteljska činjenica odredilo kao osobu?

– Bert Brecht rado je raspredao o užitku u spoznaji. Kad je meni napokon kliknulo u smislu: Što bi bilo da je bilo? – nije u toj spoznaji bilo ama baš nikakve radosti već naprotiv. A došla mi je u pamet kasno. Nas je otac napustio kad mi je bila godina i po, sretao sam se s njim tek u dobi kad sam već počeo objavljivati i mi smo razgovarali kao dvojica intelektualaca. Tako sam ja dosta zakrčljao na stvari Edipova kompleksa. U romanu, u kojemu se ubija uzduž i poprijeko, ja nisam morao ubiti svojega oca da bih odrastao. Eto, dakle, možda mi je u trećoj dobi uspelo odrasti, što je više no što se može reći za većinu ljudi.

Stoljeće migracija

Koliko sudbinu Volksdeutschera, koje u romanu pratite od 1770. u potrazi za Obećanom zemljom, možemo usporediti s današnjim zbjegovima koji isto tako poprimaju biblijske razmjere?

– Povijest i nije ništa drugo nego jedan veliki egzodus, a povijesti naroda jesu u osnovi Knjige izlaska, i ta se knjiga Petoknjžja sveudilj vraća. Za nas je mjerodavna napose godina 1941, kao »godina koja se vraća«, kako je označena u knjizi Slavka Goldsteina, što upravo sada, bez autorovih intimnih želja već naprotiv, ponovo dobija na važnosti.

Jacques Attali u svom je »Rječniku XXI. stoljeća« predvidio da će novo stoljeće biti stoljeće migracija, ali dobrovoljnih. U potonjem se ljuto prevario. Neki dan sam u Šidu, na povratku iz Beograda, cijeli sat imao prilike gledati male dječje glave priljubljene uz staklo kompozicije koja je stajala na sporednom kolosijeku čekajući, očito beskrajno, tko zna što. Meni dosta!

Spominjete Beograd gdje ste prošli mjesec boravili u rezidenciji za pisce. Nakon izbijanja u trajanju od dvadeset dana, kažete, našli ste zemlju unazađenu barem za dvadeset godina. Kako vidite aktualnu vlast i kuda nas ona vodi?

– Još nas ne vodi, već se još uvijek dogovara sama sa sobom, a to ispada teže no što su slutili i najgori pesimisti: rogovu u vreću mogli bi rasparati i samu vreću. Ali »smjernice«, kad se vlast jednom sklopi, daju se naslutiti: Vodit će nas račjim hodom, unatrag, u bolju prošlost. Ne znam, doduše, zašto je ovaj ideološki rat koji se najavljuje tako važan. Ako se državu kani voditi kao veliku korporaciju, čemu onda uopće povijest? Kreatori njemačkog privrednog čuda nisu se bavili poviješću. No ovdje kod nas sve je drugačije. Hipermoderna korporacija može ovdje početi funkcionirati jedino ako se napokon činjenice povijesti tako prepariraju, da se tako dugo po njima mlati, da ih se frče, dok ne »priznaju« da je sve bilo drugačije nego što nam Europa priznaje! Kako je to čudnovato! Eto, i sam premijer upravo je našao primjerenim pohvaliti; pazi sad! – svojega ministra kulture kao dobroga antifašista. Evo, ja ću vam sada, dragi čitatelji, ispisati kako se antifašist kaže na engleskom: kaže se – antifascist. Mislim da je naš premijer mogao raspoznati tu riječ, to jest da nije imao ubičajenih lingvističkih poteškoća. Pa što je onda sve to?

Kakva je situacija u Srbiji?

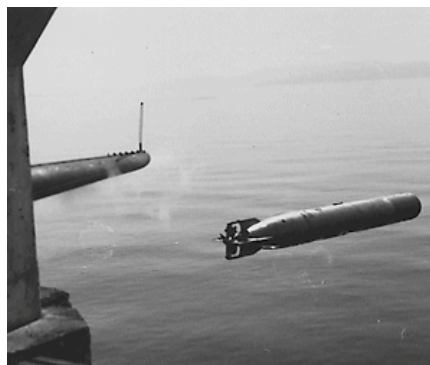
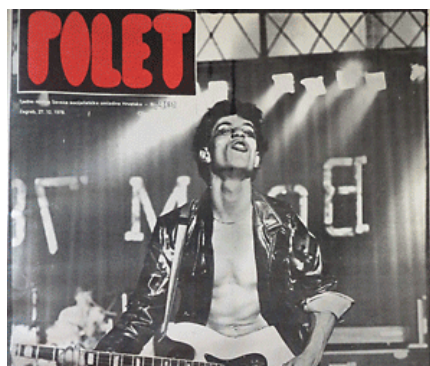
– Upravo sam dao nešto kao zaključni intervju Politici u kojem sam sumirao svoj prekratki boravak u Beogradu. U diskusiji ispod teksta na moju se glavu sručilo nekoliko kibli pogrdi. I opet nalazim da su te pomije po stilu i tonu, po mračnoj agresiji, identične onome što na sličnim mjestima čitamo u Hrvatskoj.

Promo

Ovogodišnje Valentinovo obilježiti će velika Technomarketova rasprodaja: Popusti od kojih srce brže kuća

Prijavite se To use Facebook's social plugins, you must switch from using Facebook as TIM press to using Facebook as Dijana Bahtijari.

Nacionalisti govore jedan jezik posvuda; nacionalistička Internacionala jedna je od rijetkih planetarno funkcionirajućih. Nisu li ministra kulture dosad najgorljivije pozdravili službeni Srbi? Nisu li novu hrvatsku vladu već pozdravili službeni Poljaci i Mađari u radosnom prepoznavanju? Kako je to čudnovato! Poljska je možda daleko, ali Mađarska je prvi susjed. Mađarska desnica nikada nije k srcu primila Trianonski sporazum, tu krpicu versajskog aranžmana iz 1920., to jest nikada nije odustala od teritorijalnih pretenzija spram Hrvatske. O službenoj Srbiji, s njezinim velikosrpskim snatrenjima, da se i ne govori. I pazi sada: Sličan se sličnome, svemu tome unatoč, veseli.

Ontološki stranac

Đuku Kempfa njemstvo čini ontološkim strancem u vlastitoj domovini, osjećate li se i vi slično danas u Hrvatskoj, ne nužno zbog nacionalne odrednice?

– Postoji sto i jedan način na koji se može biti stranac u domovini, obitelji, svemiru... Riječca »domovina«, s naglaskom na predzadnjem slogu, u Prigorju naprimjer znači koliko i »okućnica«, pa prema tome, ako nemaš kuće ni kućišta, onda si bezdomovinski stranac. No ja kažem: ontološki. Pokušat ću objasniti nadajući se da će se naći čitatelji što ne zaziru od tehničkog jezika filozofije. Dakle, ja sam svojedobno derao klupe na seminarima koje su držali eminentni praxisovci. Oni su bili marksisti, ali su u svoj marksizam, u ovom ili onom omjeru, znali primiješati Heideggera. Ontološka diferencija – to je Heidegger. Ona se odnosi na ono da nešto jest (ili nije), a ne što to jest.

Možete li to pojasniti?

– Dakle, naprimjer u Njemačkoj danas možete biti ili respektirani gost ili ste smeće (imao sam sreću biti ono prvo). Ali to da vi uopće postojite neće biti po sebi zazorno.

U zavičaju smijete biti to što jeste, ali kad se vaš zavičaj stane čistiti od onih koji tu ne spadaju, osjetit ćete žalac neke elementarne tuđosti koju »na strani« nećete osjetiti jer se podrazumijeva da ćete ipak ostati to što jeste: tuđin. Rekoh, respektirani ili za smeće. Kao ontološki stranac, vi ste tuđin u vlastitom zavičaju, i nije problem to što vi jeste – potomak Nijemaca koji su tu živjeli stotinama godina, ili pak Srba u Krajini, ili pak Hrvata u Posavini, itd, itsl. – već to da vi uopće jeste. Georg, Đuka Kempf, u mom romanu, bio je takav ontološki stranac. Bit će da ontološki stranci rađaju ontološke strance. Prije no što neki čitatelji Novog lista stanu po meni pljuvati, kao što sada raspinju Snježanu Banović, ili, na drugim mjestima, Ninu Violić, ljubazno ih molim da posvete minutu svojih života ovoj »čistoj filozofiji«. Nije tako teško kao što se čini.

Vera, junakinja inspirirana likom vaše majke partizanke, odrađuje krvavu historijsku dionicu Maksovih koljača i Gradiške Stare. Njezina vjernost idealu antifašizma i nakon konzervativne revolucije devedesetih ostaje nepomućena. Što danas pokreće ljude?

– Gotovo se ničim drugim i nisam bavio u svojoj književnosti nego tim pitanjem: Što pokreće ljudska srca? U ranim dvadesetim godinama Josip Broz našao se u jednoj od pograničnih tvrđa između Lenjinove države i neke baltičke. Granični oficir postrojio je prebjegce i sad je njegov posao bio u sljedećem: Utvrditi kako tko diše. Među postrojenima našao se i Jaroslav Hašek, Tito se uvijek družio s najboljima. Oficir je pozvao ciganski orkestar koji je bio u pripremi i naredio mu da intoniraju Internacionalu... pa je išao od postrojenog do postrojenog i osluškivao, priljubivši im se na grudi, je li kome jače zalupalo srce... Eto. Ideologija je kardiološko pitanje, onda kao i sada. Sad se intoniraju druge pjesme.

Ako nam se devedesetih dogodila konzervativna revolucija kakva nam se danas događa?

– Ustaše su svoj pokret zvale totalitarnim, a to je bilo mnogo prije no što je Hannah Arendt razobličila »korijene totalitarizma«. Uzgred, oni nisu imali naročitih sklonosti spram teorija. Također, nisu imali ništa protiv da se njihov »uspjeh« u »godini koja se vraća« naziva revolucijom. Tuđmanova možda je u početku i htjela biti »baršunasta«, ali onda su stvari izmakle kontroli, što se na Balkanu redovito događa. Za ovo danas rad bismo vjerovali da se radi o banalnoj, unutar okvira parlamentarnih demokracija uobičajenoj smjeni vlasti. No javljaju se neki derviši, što se vrte u krugovima svojih omama. ■

TV program

HTV1 HTV2 RTL NOVA Kanal-Ri RITV

08:07 Dobro jutro, Hrvatska

09:00 Vijesti

• **09:05** Vita jela, zelen bor

09:27 Velika obitelj, serija ??????

10:23 Plodovi zemlje

11:15 Treća dob

11:46 TV kalendar

12:00 Dnevnik 1

12:15 Sport

12:19 Vrijeme

Podijeli Facebook Twitter RSS Pošalji Preporuč 2 Ispiši

Komentari 27

Morate biti prijavljeni ako želite ostaviti komentar. [Prijava se / Registriraj se](#)

[Facebook login](#)

generalić Objavljeno: 14. veljače 2016. u 16:35

Baš je zanimljivo vidjeti koji su komentatori "posvetili minutu svojih života čistoj filozofiji"...sve sami čisti filozofi...ne zna se koji je čistiji...nitkov, Plat, Briga, Gollum, Ocek, Bošnjaković, yoda...uvjeren sam da nisu razumjeli niti zarez od onoga o čemu govori Šnajder...ali se osjećaju filozofski...jeb'ga...što reče onaj aforizam...u ratu se za napad javljaju najbolji, u miru najgori...

Odgovori Preporuč 3 Prijavi